

ὦ τενακίδες, πού κτυποῦν
σὲ Βαρωνίων σπῆτη.

Ἦ οὐ σεις, πού θά μαυρίζετε
τῆς χώρας ἀρχοντοπούλο,
καί θά περφευρίζετε
τὸν Λέρδο τὸν Σιμόπουλο,
πού μὲ τὸν Μικελάκη τὸν κονεῖναι δὲ φρουρῶν,
μὰ δὲν ἀνακατεύεται, πάλι πάλι Θεοῦ φιλῶς!

Ἦ πού σφιγθήκατε καὶ οὐκ,
Λοιδωρικιώταις καὶ Ἄμφισσις,
μὲ τὸ λευκὸ σας γάλα,
μὲ βούτυρο καὶ μὲ ἄλλα
τοὺς μαύρους νὰ λευκάνετε,
μὰ τίποτα δὲν κάνετε.

Ἦ πανηγύρια λαϊκά,
πού γίνονται τριγύρω,
ὦ περιστέρια καὶ γλυκά,
πού πέφτουνε ἔσ' ὅν Σπύρο.

Ἦ τὸν πτωχὸ τὸν Δραφύροῦ,
ὦ τοῦ λαοῦ ζήτησραυγῆ,
πού σκούζει καὶ γιὰ τοὺς κουφοὺς
πῶς ὁ Μερκούρης θά ἔβγῃ.

Ἦ νέα λιθανίσματα
τροπαίων καὶ στεφάνων,
ὦ βρόντοι καὶ σαλπίσματα
σαλπίζοντα καὶ τυμπάνων.

Ἦ ραπατόν ραπατόν
καὶ ἐπιθεωρῆσαι Στρατοῦ,
ὦ πού σαλπίζου σαλπίζεις σ' ἐμὰς τοὺς πατριώτας
πῶς ἔβριθκαν Συντάγματα μὲ δέκα στρατιώτας.

Ἦ πού θά πάρουν οἱ Ῥωμοὶ τὴν Ὁράκη καὶ τὴν Πόλι
ὅταν καταφέρουν νὰ γενοῦν ἀπαλλαγέντες ὄλοι.
Ἦ κομρετὶ πολύχρωμα καὶ ὀλέλευκα κουφέτα,
ὦ Περικλέτο φαφαλά,
πού γάνεσαι γιὰ χωρατὰ,
Λαὸς Μερκούρης φώναζε καὶ ἔμπρὸς ἔστην κάλπη πέτα.

Κι ἂν λάβης τοῦ Καραμπουροῦ μαριόλιμο μπλιέτο
καὶ σὲ καλεῖ ἔσ' ὅσπῃ του νὰ πῆς, βρὶ Περικλέτο,
νὰ συσκεφθῆτε μυστικά γιὰ τὸν Μικαῖλ τώρα,
πίστε καὶ σὺ τὴν πένα σου καὶ γράψε τοῦ μπονάρα:

Κύρ Νικολῆ Καραμπουροῦ,
πού μὲς ἐσήκουσαν τὸν νοῦ
τὰ νάγραγαθήματά σου
καὶ τὰ μπουμπουνιὰ σου,
ἤθελα νάβλω σπῆτι σου, τῶν ἐκλογῶν τσιμποῦρι,
ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὐκαιρῶ
ἔσ' ὅσπῃ μου σὲ καρτερῶ
νὰ πᾶμε νὰ ψηφίσουμε τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη».

Πάλι δύο τρεῖς Συμβούλους κοὺ συστήνω, μίον κάρω,
ἔσ' ὅν Κατοίπαλη νὰ δώσης, τὸν Μιχάλη τὸν κουμπάρω,
ψῆφισε τὸν Κανελλίδη, τὸν συντάκτην τῶν Κα : ρ ὦ ν,
πολυφιλιτὸν καλέμι, πατριώτην καρτερόν,
καὶ τὸν Δάμψα νὰ ψηφίσῃς τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας,

καλλιτέχνην συμποσίον ἀπολαύσεως σπανίας,
πλὴν καὶ κάτω ἔσ' ὅν Περαία νὰ κατέβῃ, ντελμπεντέρη,
μὰ χρυσὴ νὰ δώσης ψῆρ ἔσ' ὅν χρυσὸν μὰς Ντηλαβέρη,
μὰ λυτήσου τὴν πληθῆραν τῶν ἐκλογικῶν θυμάτων
κι ἄσπρισε καὶ τόσους ἄλλους, πού δὲν ξέρω τόνεμά των.

Πρῶτ' πρῶτ' νὰ σηκοῦθῃς καὶ ἀπὸ ἑνὸς νὰ πείσης
καὶ ἔσ' ὅν οὐρά τοῦ αἰλου σου λουκάνικο μὴ εἶσῃς,
μὰ κρέμας τοῦ σύμφωνο μὲ τοὺς ἀρχαίους νόμους
ἔνα τενακεζίδικο, καὶ ἄμολα τὸν ἔστους ὄρμου.

Κι ἀπὸ κουζίναις σὰν περνεῖ; βᾶστα σφικτὰ τῆ μύτης σου,
κάτω τὰ τζάκια φώναζε ἔσ' ὄρμου καὶ ἔσ' ὅσπῃ σου,
καὶ ἀπὸ τὴν πείνα σῆμερα προτίμησε νὰ ρίψῃς,
παρὰ σὲ τζάκι μαγειροῦ νὰ πῆς νὰ μαγειρέψῃς.

Π.—Κάτω τὰ τζάκια τὸ λοιπὸν, νὰ πείσιμο, νὰ τούμπαρας,
Μερκούρης, Μερκούρης, Μερκούρη, Μερκούρη, Μερκούρη,
καὶ πᾶμε νὰ ψηφίσουμε μὲ τοῦ λαοῦ τὰ ζῆτω,
μὰ δέξου καὶ μὴ μπεῖς γροθὴ ἔσ' ὅν ξυλίον σου μύτο.

Ἐσ' ὅν Θύμιο Βλάμη μὲ καρδιά, Γαλαξειδιώτικα παιδιὰ.

Γαλαξειδιώταις ναυτικοὶ καὶ πρῶτοι καπετάνιοι,
ψηφίσατε τὸν Θύμιο σας, ὅπου τιμὴ σας κάνει,
ψηφίσατε τὸν Βλάμη σας, γιαντρὸ μὲ τετρακόσια,
πύχει λευκὸ τὸ μέτωπο καὶ τὴν καρδιά ἔσ' ἡ γλώσσα.
Ἐμπρὸς νὰ κόψετε καὶ οὐκ ἔσ' ὅν δυνατοὶ τὸ γλέντι,
ψηφίσατε σὰν λεβέντηδες τὸν Θύμιο τὸν λεβέντη.

Τῆς ὀρθοθεραπείας βιβλίον ἐμπνευσμένον
μὲτ' ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ Γαλλιστὶ γραμμένον,
γιαντρὸ προσφιλοτάτου, τοῦ Νίκου Καλλικούνη,
πού σὲ πολλὸν νωτοτέρων ἐμπῆκε τὸ ρουβούνι,
ἀντάξιον τῶνόντι μίαν μεγάλην σφῆμιν
καὶ τὸν ἱεροφάντην τιμῶν τῆς ἐπιστήμης.

Λοιπὸν ὁ Σκελλάρης, Πολύβιος ὁ φίλος,
κάθε κακίας καὶ ψευτῆς πολέμιος στωμίλος,
ἔπῃρε κορίτσι μάλαγμα καὶ διαλεκτὸ τῆς Σόφου,
τὴν ἀγαστὴν Τιμόλεικαν, τὴν κόρην Ἀναργύρου,
καὶ ὁ Φασουλῆς τοὺς εὐχεται πάντα χαρὰς καὶ γέλοισι,
ζῶης μακαριότηθα καὶ σφίγγῃς γιὰ μουρίλα.

Ἄπὸ τῆς Ἐκροπόλεως τὰ πρῶτα Καταστήματα
ἐσχάτως ἐξεδόθησαν σπουδαία Διηγήματα
τοῦ Κωνσταντίνου Μεταξᾶ, τοπικῆλη Βοσπορίτου,
διηγηματογράφου μὰς ἀγαπητοῦ καὶ ἔγκριτου,
Σκηναὶ ἀνὰ τὴν Ἐσθμῶν, μὲ τέχνην ἀσυνήθη,
λαμπρῶς εἰκονίζουσαι τῶν Βεδουίνων ἡθῶν,
μὲ τὸν Ρεῖθῃ πρόλογον, τοῦ πολυούρου Χιώτη,
καὶ ἔκτωπισος τῶν Μάιστερ καὶ Καργαδούρη πρῶτη.

Ἦ τὸσον πατριωτικῆ τῶν Χίων ἀδελφότης,
πού μέλας εἶν' ἐπίτιμον καὶ ὁ Φασουλῆς ὁ Χιώτης,
σφιγνῶσα μ' ἐνθουσιασμῶν
κηρύττει διαγωνισμῶν
πρὸς ἱστορίας συγγραφήν τῆς νῆσου τῶν ἀνθρώπων
ἀπὸ τῶν παλαιοὶ χρόνων.
Καὶ κάθε Χιώτης παραλλῆς ἄς μὴ φεισθῆθεὶς
δι' ἔργον ἐθνικώτατον τοιαύτης σημασίας.